

Džesi Rozen

Svi
znakovi

Preveo
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

Jessie Rosen

ALL THE SIGNS

Copyright © 2025 by 20-Nothing Inc.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno mojim roditeljima, koji su mi dali sve,
uključujući vreme, datum i mesto rođenja.*

*No one's gonna drag you up to get into the light
where you belong.
But where do you belong?**

Ace of Base

* Engl.: Niko te neće odvući gore na svetlost gde ti je mesto. Ali gde ti je mesto? (Prim. prev.)

Prolog

Januar 2022.

DI-DŽEJ JE UTIŠAO muziku kad sam se prebacila s noge na nogu u previsokim potpeticama i kucnula viljuškom o svoju čašu šampanjca.

„Zdravo, zdravo!“, doviknula sam. „Sve vas molim za pažnju. Znam da je verovatno greh iseći Springstina, ali volela bih da nazdravim.“

„Smrtni greh!“, prodrao se otac Den s podijuma za ples. Gomila je zaklicala u znak slaganja, a onda su seli na svoja mesta. U prvom planu među njima bio je moj tata. Njegov ponosni smešak poslužio mi je kao duboki udah, mada ukoliko dovoljno poznajem prisutne u ovoj prostoriji, ovaj govor će se odigrati u tri šale, jednoj iznenađenoj reakciji i gomilom suza na velikom finalu. Ma koliko bila spremna, još nisam mogla da verujem da smo najzad tu.

„Kao što svi znate, večeras smo se okupili da proslavimo jednog neverovatnog čoveka na kraju jednog neverovatnog doba“, počela sam, trudeći se da pronađem savršeno mesto kod mikrofona. „I premda mi je najveća čast što upravo ja držim ovaj govor, istini za volju, namučila sam se u pogledu

toga šta da kažem. Na prvom mestu, zato što su večeras ovde prisutne tri četvrtine mojih nekadašnjih profesora engleskog.“ To je izmamilo prvi veseo i glasan smeh. „Na drugom mestu, zato što moram da se pokažem bar jednako dobra kao moj tata kada je držao isti ovaj govor za svog oca. Ali ponajviše zato što svi već znate sve što bih mogla da kažem o jednom jedinom doktoru Piteru Lokhartu. Znaš da je najvelikodušniji brat na svetu jer ti je dao doživotna prava na sečenje ćuretine na Dan zahvalnosti.“ Stric Ted se zakikotao. „Znate da je najbolji komšija jer vam odgura kontejnere za đubre uz kolski prilaz čak pre no što odgura svoje.“ Gospođa Nevins se uhvatila za grudi. „Tamo za stolom deset sedi klub za trčanje koji on već četrdeset godina predvodi u lepom i ravnomernom tempu, iako svi znate da može da trči dvostruko brže od vas.“

„Onda se ne bismo zvali *Obalski šetači!*“, doviknuo je neko iz te grupe. Na to sam se osmehnula i još malčice opustila.

„I znate kako je tokom čitave karijere nekako pronalazio vremena da služi u gradskom veću, upravlja komisijom za čišćenje plaža, volontira kao trener trčanja za svaki tim s kojim sam ikada trčala i postane najnagrađivaniji kuvar na godišnjem takmičenju u spremanju školjki u Hajlendsu, zahvaljujući svojim ubistvenim školjkama a la Džoni Keš.“ Publika je s pravom podivljala. Morala sam ponovo da kucnem o čašu kako bi se smirili.

„No konačno, postoji razlog za to što smo se okupili ovde večeras“, nastavila sam, bacivši pogled na grupu koja je neposredno okruživala tatu, naš tim. „Znate da je on briljantan, pažljiv, brižljiv lekar koji je u svojoj četrdesetjednogodišnjoj karijeri na svet doneo – *fanfare molim* – hiljadu sto dvadeset dve bebe.“ Ljudi su zinuli u čudu jer je to s pravom postavilo novi rekord u klicanju.

„Dobro, znači taj *broj* je bio iznenađenje, ali ništa drugo, je l' tako? Jer Pitera Lokharta je neverovatno lako poznavati, voleti i poštovati. Ali prošle sedmice kada sam sela da zapišem ove opaske – njegovog poslednjeg dana kao direktora Bolnice za žene *Lokhart* – shvatila sam kako postoji nešto o mom tati što ne zna niko pod milim bogom, a što je naročito bitno ove veoma posebne večeri.“ Prostorija je izrazito utihnula. Stegla sam trbuh, nenavikla da svi pogledi budu uprti u mene, ali posredi je bio deo koji sam najviše uvežbavala.

„Otkad znam za sebe, svaki put kada bi me nekuda dovezao – bilo u školu, kod neke drugarice, na atletsko takmičenje ili na žurku – tata bi se okrenuo prema meni i rekao: 'Lepo se provedi i ne zaboravi kako se zoveš.' Svi znamo da nije govorio o Liji. Govorio je o prezimenu Lokhart. Govorio mi je da se setim ko smo – oduvek – kao porodica: ljudi koji na prvo mesto stavljaju svoje voljene i zajednicu. Govorio mi je da se dičim tim nasleđem dok idem po ovom svetu, ali i da nam osvetlam obraz time kako ga nosim.“

Na tu rečenicu, isto kao na svakoj bogovetnoj probi, mojoj sestri od strica Šarlot potekle su suze. Ali meni su oči bile bistre i usredsređene dok su gledale pravo u zvezdu dana; moje poslednje reči bile su namenjene njemu.

„Tata, čitavog života si mi omiljeni član tima – od trka na tri noge na okružnom vašaru do pravljenja pica u tvojoj kuhinji u nedelju uveče – ali najveća čast mi je bila da radim pored tebe na klinici koju je naša porodica izgradila, i obećavam da ću pamtit i kako se zovem dok me ostavljaš da produžim njenu veliku zaostavštinu.“

Podigla sam čašu ka njegovom licu, sa smeškom od uva do uva, dok se prostorijom proneo aplauz. „Živeo doktor Piter Lokhart!“, kazala sam, a onda su to ponovili svi glasovi u sobi.

Tata je ustao i pošao prema meni, već pružajući ruku da se rukujemo.

„Ona ti je ćerka, a ne računovođa, Pite“, rekla je moja mama kada je on uveo taj naročiti pozdrav negde oko mog petog rođendana. Ali ja sam ga oduvek obožavala. *Mala*, kazao bi kada bi mi stisnuo ruku, dok nisam završila medicinski fakultet. Odonda je uvek bilo *doktorko*.

„Hvala, doktorko“, rekao je sada, a šaka mu je i dalje bila divovska u poređenju s mojom. „To je bilo...“ Vrteo je glavom, tražeći odgovarajuću reč.

„Nema na čemu, doktore“, uskočila sam. Onda sam zadržala stisak samo sekundu duže no obično. „Zaslužili ste.“

Šarlot je pohitala do nas, podbulih očiju. „Kako ni jedno ni drugo niste zaplakali?“ U stopu ju je pratila majka, moja strina Ket.

„Znam! Bože moj, ja se zarozala još od one rečenice sa sečenjem ćuretine!“, kazala je Ket.

„Tajna zanata“, rekao je tata, potapšavši ih i jednu i drugu po ramenu kada je otišao da se pozdravi s dugim redom ljudi koji se obrazovao da mu čestita.

Strina Ket mi je gurnula ekran telefona u lice. „Snimala sam te od početka do kraja. Poslaću to svakoj ženi koju poznajem a koja ima sina poželjnog neženju!“

„Mama, *ne*“, probala je Šarlot u moje ime, hiljaditi put, ali strina je odmaglila s tajanstvenim keksom. „Stvarno si izgledala neverovatno tamo gore“, kazala je, predajući mi crne ravne cipele za preobuvanje koje smo bile isplanirale. „Vrlo mi je drago što smo se odlučile za crni kombinezon. Ne bi bilo zgoreg da u njemu snimiš svežu profilnu fotku...“

Moja mlađa sestra od strica ljupko mi je govorila šta da radim još od pre no što je umela da izgovori moje ime,

pogotovo kada je posredi nešto što ima veze s desnom moždanom hemisferom. Ali kada je naš duet u pitanju, prepustala mi je da budem zadužena za zadatke za levu moždanu hemisferu. Bile smo jedine devojčice u našem naraštaju Lokhartâ, i smatrala sam kako činimo dve polovine jednog silnog budućeg matrijarha.

„Hvala. Neobično mi je udobno u ovome“, rekla sam, zagledavši se u retko svoje izdanje u kome na sebi imam nešto osim medicinske uniforme ili odeće za trčanje. „Za fotke ćemo videti kada budem popila piće, ili verovatnije dva.“

„Dogovoreno“, kazala je Šarlot kada me je uhvatila za ruku i povukla prema šanku.

Ostatak večeri je protekao u predivnoj magli. Eksirala sam čašice tekile s babicama iz Medicinskog centra *Rivervju*. Grupna fotografija s tatom i svim bebama koje je doneo na svet prisutnim u prostoriji. Strina Ket je nagovorila lokal da dozvoli trideset pet velikih prskalica na torti u obliku lekarskog mantila koju je posebno ispekla. Izđuskala sam se kao luda na *Born to Run** sa Obalskim šetačima. I, u nekom trenutku, Šarlot je snimila nemali broj fotki sa mnom na restoranskoj terasi za gledanje zalaska sunca. Bila je prošla ponoć kada je grupica nas što smo još bili na nogama odnela svoje poslednje piće na plažu, samo blok odatle. Većina ljudi je otrčala napred da umoči nožne prste u ledeni okean, ali ja sam zastala, pod utiskom punog meseca. Izgledao je kao hirurško svetlo smešteno na nebu, usijano i čisto belo. Desetine zvezda što su ga okruživale – svetlucajući na mastiljavoj pozadini – bile su toliko bistre da sam imala utisak kako se nalazim u nekoj predstavi u planetarijumu. *Da li je pogled ovde oduvek bio ovakav?* Obuzeo me je čudan poriv

* Engl.: „Rođen da trčim“, pesma Brusa Springstina. (Prim. prev.)

da prestanem da idem za ostalima i legnem na pesak kako bih bolje videla. Tada sam napred začula Šarlotin glas.

„Lija, gde si?!“

Na to mi je pogled pao nazad na prizor na zemlji. Sve što mi je važno bilo je tu u visini mog pogleda.

Jedan

NAGLO SAM ZATVORILA laptop, spremna da toj sedmici dodelim ocenu od četiri i po zvezdice. Moj tim je doneo na svet dva para blizanaca bez ikakve potrebe za inkubatorom, moj trkački klub je napravio uzbudljiv godišnji prelaz iz dugih trenerki u šortseve, a tata i ja smo našli vremena da sve zidove mog novog stana preinačimo iz pastelnih nijansi iz devedesetih prošlog veka u blagu morsku izmaglicu.* Zadenula sam pramen kose za uvo, a onda se setila kako mi za novi paž treba upola manje vremena da ga osušim fenom. Dakle pet zvezdica.

Usled preciznog šuta u drugu fioku pisaćeg stola, stolica na točkiće i ja bile smo u savršenom položaju da vidimo kroz levi izbočeni prozor moje ordinacije. I tu je bio: prelepi zaliv Sendi Huk. Bio je kraj maja, te je u pola sedam uveče bio čarobni sat. Sunce nalik jabetu na oko ispaljivalo je zrake preko vode, pretvarajući prugaste oblake na nebu u ružičastu šećernu vatu. A kada bih zaškiljila, pravo napred mogla bih da vidim obzorje Menhetna.

* Svetla sivkastozielena. (Prim. prev.)

Hvala, deko, pomislila sam, što je bio drugi deo svakodnevnog rituala.

Doktor Piter Lokhart Stariji kupio je tu kitnjastu kuću u viktorijanskom stilu za našu bolnicu, posadivši se u ovu ordinaciju na prvom spratu za svih četrdeset godina svoje karijere. Ja sam se uselila kada je on otišao u penziju i nisam imala nameru da preuzmem tatin veći prostor u prizemlju. Meni je trebalo sunce što struji kroz prozor. Bacila sam još jedan pogled a onda sišla i zatekla još jednu dragocenu pojedinost koja je ostala dosledna otkad je tata otišao u penziju: našu sekretaricu Idi. Ona je popunjavala zalihe grickalica u kuhinji.

„Još ima previše karamela...“, zadirkivala sam.

„Njih nikad previše“, odvratila je Idi, bacivši u kantu za smeće punu kesu bombona u zlatnom celofanu. Sačuvala je dve, jednu ubacivši u usta radujući se kao malo dete, a drugu dajući meni kao surogat baka koja je postala.

„Spremni za temeljni petak?“, upitala sam, vadeći bombonu iz celofana. To je bio naš naziv za sastanke koje je deda uveo na samom početku Bolnice za žene *Lokhart*: petominutni sastanci na kojima se proveravalo jesu li sve sitnice u redu pred vikend.

„Podloga za pisanje spremna“, kazala je Idi, uzimajući sa stola svoju drvenu starinu i spuštajući teške naočare niz nos.

„Sjajno. Za pravljenje rasporeda: pomno pratim Beku Alton. Ne bude li nikakvog pomeranja do srede, verovatno će želeti da indukujemo. Rezultati za glukozu kod Džini Land stigli su visoki ali granični, te želim da se u utorak ponovo provere. Samo je zakažite za vađenje krvi.“ Idi je besomučno škrabala: imala je sedamdeset godina, ali je u duši još bila srednjoškolska predsednica odeljenja. „Za ordinaciju: plašim se hoće li klima izdržati ovog leta.“

„I krov, budemo li imali oluje kao prošle godine“, dodala je Idi.

Suzdržala sam se da ne uzdahnem. To je bila mana imanja starog jedan vek. „Dobro. To se odnosi i na trem ispred kuće. Hajde da dovedemo mog strica da proceni koliko bi koštalo da se i jedno i drugo zameni, i nadajmo se velikom porodičnom popustu. Ali da završimo s lepim vestima: moram da vam naručim još dve plave. Hali i Džon su dobili blizance.“ Kape za novorođenčad, Idin ručni rad, bile su prepoznatljiviji poklon koji se u našoj bolnici dobijao posle porođaja.

Njoj su se izrazito razrogačile oči. „*O blagi bože...* Dve muške bebe ima da prohodaju dok si rekao *keks*. Ono dvoje sirotana nisu spremni za to.“

Zavrtela sam glavom. „Znam, ali molim vas, nemojte to da im kažete sledeće sedmice kada budu došli.“

Idi je napućila usne, večito boje sleza, kako bi predočila da će pokušati, ali verovatno podbaciti. „Dobro. Meni je na spisku samo da se u ponedeljak javim bolničkom odboru u vezi s narudžbinom opreme i ostatku osoblja u vezi sa zapanjujućim rasporedom za letnji odmor. To ću ti dati dva dana ranije i posle tvog rođendana za odlazak sa Šarlot u Kejp Mej. Treba još?“

„Ne dok ne budemo uzeli još jednog doktora.“

„U vezi s tim...“ Pogled joj je prerastao iz pogleda pred-sednice odeljenja u pogled direktorke škole.

„Obećavam da ću pregledati poslovne biografije.“

Podloga za pisanje se spustila sa Idinim netremičnim pogledom. „Želim da se zakuneš kako potajno ne priželjkuješ da neki Lokhart iz četvrtog pokolenja završi medicinski fakultet.“

„Rubi ove godine puni deset leta i pokazuje nagoveštaje da će sjajno umeti s pacijentima“, našalila sam se, kao.

Sada je Idi meni zavrtela glavom. „Onda u redu, postoji samo još nešto što želim da pomenem“, rekla je. „Dobili smo još nekoliko molbi od pacijentkinja da na porođaj dovedu svoje *dule**. Reč je izgovorila kao da je u pitanju neka kontrolisana supstanca. „Da li i dalje to dozvoljavamo?“

„Znate da pacijentkinjama dozvoljavamo da u svoje iskustvo ovde uvedu dule ili svakog partnera koji podržava porođaj, Idi.“

Prignula mi se, iako smo u ordinaciji bile ostale samo nas dve. „E pa, onda bi mogle barem da nose brus, Lija.“

Svojski sam se trudila da je ne obodrim smehom. Nisam uspela. Idi je ponekad i iznutra imala sedamdeset godina.

* * *

Zahvaljujući vrhunskoj lokaciji svog novog doma, imala sam vremena za kratko trčanje pre ženske večeri kod Šarlot. Godinama sam iznajmljivala jedan bungalovčić bliže bolnici, čekajući da se na tržištu pojavi neki iz reda veoma cenjenih stanova što gledaju na zaliv. Opet. Svoju priliku i *daleko* bolju cenu bila sam propustila skoro deceniju ranije. Šejn i ja smo upravo bili proslavili šest meseci veze kada je gospođa Bidl dala svoj na prodaju. To je bilo pet meseci duže od svake veze koju sam imala od medicinskog fakulteta, ali nisam bila sigurna da li je on *onaj pravi*, i nije mi delovalo mudro da kupim sebi stan koji on ne voli dok čekam da odlučim. Šejn je odrastao u Pensilvaniji s porodicom kojoj su draži bili divovski travnjaci od pogleda na vodu. Nije trebalo da se

* Dula – osoba (najčešće žena) profesionalno obučena da pruža stalnu fizičku, emocionalnu i informativnu podršku trudnici i njenom partneru tokom trudnoće, na porođaju i u prvim danima nakon porođaja. (Prim. prev.)

iznenadim kada je četiri meseca kasnije saopštio kako želi da se preselimo tamo. Moje odbijanje je bilo trenutačno. Moja skrhanost usled toga što sam propustila onaj stan trajala je dok se jedan nije ponovo pojavio na tržištu. Ovoga puta sam iznela ponudu a da nisam morala da se posavetujem ni sa kim osim s računovođom, što je bila povoljna strana toga što sam još samica. Prednost toga što sam čekala: naposljetku sam dobila stambenu jedinicu na samo nekoliko koraka od početka Staze Henrija Hadsona. Te večeri sam taj živopisni krug do Konoverovog svetionika i nazad istrčala za trideset minuta. Pravi završetak od pet zvezdica za tu sedmicu.

Hladila sam se za kuhinjskim stolom i uzela još jednom za kraj da pogledam poslovne mejlove. U petak uveče obično su se javljala pitanja u minut do dvanaest, na primer: *Smem li da veslam na dasci u dvadesetoj sedmici? Moram li da na trbuh stavljam više losiona za sunčanje nego inače?* I: *Hoće li mi zeleni kari iz tajlandskog restorana izazvati trudove?* Odgovori: da, ne i još nikome nije izazvao. Ali te večeri naišla sam na temu mejla koja me je veoma iznenadila: Zdravo od Dejvida Remija. Omakao mi se kratak uzdah. *Od mog Dejvida Remija?*

Ćao, Lija. Nadam se da si dobro. Sa žaljenjem te obaveštavam kako pišem da bih zvanično otkazao naš dogovor o prepisci. Duguješ mi odgovor na pismo već dvadeset šest godina i tri meseca. Izvini, ali imam svoja merila.

Prasnula sam u smeh. To je bio on. Taj smisao za šalu bio je jedan od razloga što sam se u Dejvida zaljubila nedugo nakon što su se Remijevi doselili u kuću iza naše onog leta pre četvrtog razreda. Drugi su bile njegove savršene jamice na obrazima koje sam sada mogla da zamislim kao da mi

on čita kroz ekran. Zašto sam prestala da pišem kada se on preselio nazad za Nju Orleans?

Ipak, spreman sam da zakopam ratnu sekiru. Narednih nekoliko meseci živeću na Menhetnu zarad neke specijalizacije na jednoj klinici za fizikalnu terapiju u Severnom Džerziju. (Ja sam fizikalni terapeut. Oni uganuti ručni zglobovi i članci od naših premetanja na gatu istinski su me nadahnuli.) Razmišljam da svratim i posetim stara omiljena mesta. Voleo bih da te vidim ako si tu. Još bolje ako naš potok nije podlegao globalnom zagrevanju. Javi mi. Dejvid

Bila sam sela na kuhinjsku barsku stolicu da čitam, ali poslednja Dejvidova rečenica podigla me je na noge. *Naš potok*. Kroz jarugu između naše dve kuće oduvek je tekao potočić vode, ali sam jedva znala da je tamo dok se Dejvid nije doselio. Preklinjali smo naše tate da nam naprave most preko njega. Na kraju su oni – jedan lekar i jedan inženjer – nadgledali dok je moj stric preduzetnik izvodio radove. Koliko smo sati Dejvid Remi i ja proveli razgovarajući na tom mostu? Koliko puta se zamalo nismo, a bila sam sigurna da hoćemo, poljubili?

Ponovo sam pročitala poruku, cereći se od početka do kraja, a onda učinila ono što bi učinila svaka temeljna žena: ukucala Dejvid Remi u pretraživač. Remijevi su se odselili onog leta pre no što smo krenuli u osmi razred. To je bilo otprilike u vreme kada sam se polako pitala treba li da se usudim na onaj zastrašujući prelaz iz zone prijateljstva. Ali takođe se podudarilo s gorkim krajem braka mojih roditelja. Dejvid i ja smo probali da ostanemo u vezi, ali istina je da je on bio stavljen u isti koš s vremenom koje sam jedva čekala

da spakujem u kutiju i odložim u podrum. Uzvrpoljila sam se na pultu, čak i sada željna da ostavim te uspomene iza sebe.

Na ekranu mi se najpre pojavio jedan nalog na društvenim mrežama – kao i moj, Dejvidov je bio privatan – ali dole su se nalazili članci, biografije govornika i sličice neobično zgodnog muškarca za koga se činilo da je veoma uspešan fizikalni terapeut. Zaškiljila sam u njegov portret, a stomak mi je zatreperio. Dejvid Remi koga sam poznavala bio je nizak klinac s neurednim kovrdžama, koji se davio u obično umrljanoj polo majici. Ovo je bio muškarac: očito visok, kratko podšišan, i s rukama što ispunjavaju svaku čistu košulju. *Pogrešan tip?*, zapitala sam se. Zatim sam primetila fotku sa onim jamicama na obrazima, dva srpasta udubljenja sa obe strane njegovog osmeha. Usne su mi se smesta izvile uvis. *Moj Dejvid Remi*. Sudeći po sledećem linku, on je izrastao u redovnog profesora na Državnom univerzitetu u Luizijani, a Američko udruženje fizikalnih terapeuta nedavno mu je odalo čast za rad na programu o uticaju traume razvijenom za veterane. *Šteta što ne postoji godišnjica male mature*, pomislila sam, skrolujući kroz ostatak njegove veoma duge biografije. Na našoj bi odrasli Dejvid Remi bio zvezda iznenađenja.

Kazala sam sebi da mu posle večere kod Šarlot odgovorim izuzetno domišljatim meglom, zatim zatvorila laptop i sagnula se da ga gurnem u radnu torbu. Čitava soba se odjednom pomerila sa mnom. Čvrsto sam zažmurila da odagnam tu čudnu vrtoglavicu, pa iskoračila da povratim ravnotežu. Na to se sve vratilo u normalu. *Preforsirala sam se na trčanju*, pomislila sam kad sam se ispravila. *Mora da mi je prosto pao šećer*. Posegnula sam za bananom u činiji na kuhinjskom pultu, da se na brzaka resetujem. Zatim sam osetila kako se budalasto kikoćem na budalastu pomisao: *Ili možda od Dejvida Remija još mogu da mi zaklecaju kolena*.

Dva

„LIJA, JESI LI TO napokon ti?“, doviknula je Šarlot iz kuhinje.

„Dobro je. Ona će znati odgovor“, čula sam kako Dženi dodaje.

„Ako je reč o povremenom postu, odlazim!“, doviknula sam.

Već godinama sam grupi drugarica svoje sestre od strica služila kao hodajući izvor informacija o zdravlju i blagostanju. U skorije teme spadale su: *Da li je sav botoks sada u redu?* i *Koliko je u redu da ti leva sisa bude veća?* Ali bilo mi je drago da im izlazim u susret. Ta mlađa ekipa spasavala me je tih minulih nekoliko godina od vikendâ gledanja filmskih klasika i naručivanja hrane za dostavu dok su mi drugarice iz srednje škole bile zaokupljene životom s dvoje dece i golden-dudlom*. Ušla sam u kuhinju i zatekla ih zbijene oko jedne Šarlotine daske za sečenje s mezetom poređanim po bojama.

„Jeste reč o povremenom postu. Odakle si znala?“ Dženi me je podozrivo gledala. Još je bila u odeći za trčanje od

* Rasa nastala ukrštanjem zlatnog retrievera i pudle. (Prim. prev.)

džogiranja. Grizla me je savest što joj nikada nisam poslala poruku da mi se priključi.

„Pretpostavila na osnovu iskustva“, kazala sam. „Viđam desetine žena na dan, pet dana nedeljno, od kojih sve do jedne imaju iste društvene mreže.“

„Da“, rekla je En, izgledajući raskrinkano. Ona je mnogo vremena provodila na internetu, promovišući sopstveni porodični posao pa čak i popularnije cake za unutrašnju dekoraciju. „I, šta kažeš?“

„Nema dovoljno istraživanja sa stručnom recenzijom da bih rekla da je dobro, što u mom svetu znači da je loše.“

„Rekla sam ti da će to kazati.“ Šarlot je likovala, ubacujući u usta parče paprike iz crvenog odeljka daske za sečenje.

„E pa, ja želim da vidim ta istraživanja što postoje“, rekla je Rejna dok je ubacivala gomilu kovrdža u šnalu. Ona je bila kontraš u grupi. „Kejt Bejlok je smršala sedam kilograma...“

„Sedam?“, upala joj je Dženi u reč.

„Hvala. Isto to sam pomislila kada je rekla meni“, dodala je En, kolutajući očima.

Stolovi za kojima ruča popularna ekipa iz moje mladosti pretvorili su se u kuhinjska ostrva. Tada sam ostajala neutralna jer nisam podnosila dramu. Sada je važilo isto načelo, a pride je tu bila i činjenica da su tri četvrtine žena koje su *ove* žene ogovarale bile moje pacijentkinje. To je značilo da neću podeliti iznenadnu poruku od Dejvida Remija. Šarlot je o njemu znala dovoljno da od mejla napravi slona, a slutila sam i da je moj status samice jedna od omiljenih tema kada nisam na ostrvu. Mada, istini za volju, za jedina tri sudara na kojima sam bila u protekle tri godine bile su zaslužne njihove provodadžijske težnje.

Lagano sam otišla do Šarlotinog frižidera da sipam čašu svog omiljenog pino griđa, ali ukopala sam se u mestu kada

sam videla nekog muškarca kako crnim stolnjakom zastire njen trpezarijski sto. Muškarca... sa *ogrtačem*?

„Jesi li unajmila mađioničara za večeras?“, upitala sam Šarlot, nimalo se ne šaleći. Njeno prepoznatljivo zabacivanje glave i nabiranje nosa potvrdilo je zašto. Šarlot je imala meko srce koje ne poznaje granice i uz to anđeosko lice. Nedavno je bila domaćica jednom pretendentu za gradsko veće, jednoj instruktorki joge u povelju i trima privremeno usvojenim psima koji su joj trenutno kevtali u dvorištu. Oni su bili povrh ona dva što su ih ona i njen muž svetac Bo već bili usvojili.

„Ne *baš*“, rekla je, zatim se okrenula ka grupi. „Dobro! Iznenadna delatnost za večeras! Pre neki dan, neverovatno šarmantni Nova došao je u kafe. Zapodenuli smo razgovor i ispostavilo se da je on iskusan astrolog koji želi da proširi svoje onlajn poslovanje događajima u stvarnom životu. Samo treba da vidi kada to da radi, te sam se ponudila da proba s nama! On je u susednoj prostoriji i svima će nam odmah uraditi kratku astrološku analizu!“

Prostorijom se pronelo ohtanje i ahtanje. Ja sam reagovala u sebi i to suprotno od njih: bezmalo bi mi draži bio mađioničar.

„Znam da nismo sve sujeverne“, rekla je neposredno meni, „ali ovo će biti potpuno bezazleno i zabavno. Nova će nas naučiti malo o astrologiji, a onda nam izneti kratke prikaze naših natalnih karata.“ Klimnula sam glavom kako bih održala mir.

„Ja sam za!“, kazala je Dženi.

„Ja već pratim nekoliko astrologa na internetu“, rekla je En.

„Ja bih sve jednom probala“, kazala je Rejna. „Ali znate da je Stejsi Džekson bila na analizi natalne karte i da se posle šest meseci razvela.“

Nekoliko trenutaka kasnije sedele smo za Šarlotinim trpezarijskim stolom, koji je sada bio pokriven šljokičastom mapom Sunčevog sistema. Na čelu je bio Nova, čovek zao-grnut plaštom – da – od crne svile prošarane kristalima što su se presijavali duginim bojama. On je možda, ili možda nije, nekako blistao. Čitav prizor me je podsećao na previše dokumentaraca o sektama. Razmatrala sam da se u sebi pomolim da nekoj pacijentkinji krenu iznenadni trudovi nakon što je jela u tajlandskom restoranu.

„E pa, zdravo, *zdravo*, prijateljice. Jesmo li spremni za to da počnemo sa nekoliko dubokih i lepih udisaja?“, upitao je Nova, glasa ljupkog i južnjačkog.

Pristala sam zajedno sa svima ostalima. Da sam pružala otpor, samo bih privukla pažnju. Ali dok smo jednodušno udisali i izdisali, nekako sam se ipak susrela s Novinim očima. Bila su to dva ovalna plavozelena bazena kakve nikada nisam videla, a živela sam na okeanu. *Veoma nalik na vođu sekte*, pomislila sam dok sam pokušavala i nisam uspevala da odvojim pogled.

„Prelepo“, konačno je kazao Nova, a zatim otvorio zaslepljujući poklopac ajpeda. „*Dakle!* Koliko iko od nas zna o golemoj sili koja astrologija jeste, ili možda o sopstvenoj natalnoj karti?“

Njegovo pitanje mi je srušilo neku branu u glavi. Pre no što sam stigla da ih zaustavim, napolje su pokuljale sve misli o tome zašto sam toliko alergična na astrologiju: to što je mama nagovorila tatu da mi ime daju po mom znaku, Lija za Lavića rođenog u avgustu; što mi je napunila sobu plišanim lavovima i nalepnicama za zidove u obliku sunca a za moju zlatnu kosu govorila da je griva; što sam godinama prisvajala tu opsednutost kao što bi svaka dopadljiva ćerka jedinica, tražeći minduše u obliku malog lava kada sam

napokon probušila uši i usavršivši „*ere Comes the Sun*“ za svoj prvi klavirski resital. Ali onda nas je učiteljica u četvrtom razredu naterala da svi spremimo prezentaciju o svom znaku. Bila sam jedini Lav – *vatrena, dominantna, željna pažnje, dostojanstvena, puna velikih osećanja*, išao je moj izveštaj. Odeljenje je to prihvatilo i razradilo. *Zato kraljica Lija uvek želi da predvodi grupne projekte* (nije netačno). *Sad znamo zašto zaplače čim se uznemiri* (takođe tačno). Mama je govorila da su ljubomorni. Tata se javio u školu da kaže kako je projekat neprimeren. Odonda sam mrzela astrologiju. Uspravila sam se na stolici, pa se ponovo usredsredila na prostoriju. *Dosta*. Ovo je bezazleno i brzo će se završiti.

„Izgleda da nam treba kratak pregled“, rekao je Nova našem krugu nesigurnih lica. „Dakle, u svakoj natalnoj karti, to jest mapi svih zvezda i planeta u sekundi kada ste vi bebe uzele svoj prvi slatki dah, nalazi se takozvana *velika trojka*: vaš Sunčev znak, vaš Mesečev znak i vaš podznak. Sunce je ona faza od tridesetak dana u kojoj se rađamo i ono prisvaja svu slavu, ali Mesec i podznak su pravi gospodari vašeg života. Mesec je onaj znak zodijaka u kome je gospodin Mesec bio kada ste se rodili. A podznak je ultraodređeni položaj Sunca. *Veoma* ličan. Menja se otprilike na svakih sat vremena. Jasno? *Prelepo*.“ Sve smo kao roboti klimnule glavom. „Idemo dalje! Sunce je to što jeste, to jest vaš identitet. Mesec je to *kakve* ste, način života i ličnost. Podznak je to *zašto* ste, vaša velika svrha. Zašto je to važno? Jer ako živite kao što vam Mesec govori, postaćete ono što vam Sunce nalaže, da ostvarite sudbinu koju je podznak podario vama i ovom svetu. Bum!“

* Engl.: „Stiže sunce“, pesma *Bitlsa*. (Prim. prev.)

Svi parovi očiju su se razrogačili, očarani. Ja sam zaškljila, a Nova je to primetio.

„Zbunjeni smo ili dovodimo u pitanje?“, upitao me je.

„Izvini. Mi smo samo doktorka, tako da... znaš“, odgovorila sam.

Nije se činilo da zna. „Ali, doktorko, astrologija je jedna od najstarijih poznatih nauka, datira unazad do trećeg milenijuma pre Hrista. Ona *briljantna* gospoda Galileo Galilei i Johan Kepler obojica su radili kao astrolozi. Nekada je reč 'astrolog' bila *sinonim* za 'doktor'!“ Čekao je da reagujem; nisam. „I idemo dalje! *Poštovanje*. U redu, trebaće mi datum, godina, vreme i mesto vašeg rođenja. Koja hoće prva?“

Strpljivo sam presedela veoma dugih četrdeset pet minuta koji su usledili, nekako zadržavajući vlast nad svojim očima, koje su gorele od želje da prevrnem njima. Rejna je bila Vaga, te je *prirodno* završila kao advokatica. Dženi je imala Mesec u Ribama, zbog čega je njen život upravnice obdaništa bio *savršenstvo*. A En, dupla Škorpija, imala je dovoljno snage da staru prodavnicu auto-delova svojih roditelja pretvori u uspešan posao, što je bilo – da – *prelepo*. Naposljetku smo samo Šarlot i ja ostale nepotvrđene od strane tog – izvinjavam se, ali – totalnog čudaka sa ajpedom koji je držao potpuno skriven od našeg pogleda.

„Prvo domaćica“, probala sam.

„Ne, ne“, kazala je Šarlot. „Moju je već malo uradio kad smo se upoznali. Hajde ti.“

Nova je zatreptao na mene svojim akvamarinskim očima, odveć željan. Ta boja mora da je lažna.

„Sedmi avgust 1983. u pet i petnaest ujutru, Los Anđeles, Kalifornija“, rekla sam, popustivši kako bih to skinula s dnevnog reda.

„Los Angeles...“, rekao je, iznenadivši se više od svakog muškarca s kojim sam se ikada zabavljala. Po svoj prilici imam istočnoobalsku ličnost?

„Da. Roditelji su mi kratko živeli tamo.“ Dala sam odgovor za koji sam znala da vodi do najmanje propratnih pitanja.

„Uuu, doktorka Lija je Lav! *Prelepo*.“ Zatim se poput lasera usredsredio na ekran. „Dobro... *Dobro*. Znak i podznak u Lavu. Ali onda imamo mesec u *Raku* i... dobro. Neverovatno. Ovo je... Neverovatno. Neverovatno. Neverovatno.“ Bilo je to kao da gleda jednoroga i/ili duha. Sve su se nasmejale na njegovu reakciju. U međuvremenu, ja sam imala utisak da sam se teleportovala pravo u onaj pakao u četvrtom razredu.

„I, da li je ona dobra ili zla veštica?“, upitala je Dženi.

„Ona je *blagoslovena* veštica. Ovo je *moćna* natalna karta. Hoću reći da, imamo ovaj Mesec u Raku, do čega ćemo, ne brini, doći, ali i znak i podznak su ti u Lavu... Neometeni! To je prelepa dvostruka vatra s jasnim putem do *belog usijanja*. Ona je tu da *dobije*. Ruši granice. Izuzetno kreativna. Piše? Producira nešto? *Nesumnjivo* negde na nekoj pozornici. I izrazito usredsređena na sopstveni identitet i iskustvo.“ Sva čela za stolom nabrala su se zajedno s mojim. „Ali neće biti lako... Uf. Ovaj Mesec u Raku tiče se negovanja, majčinstva, doma, ali pristup njemu iziskuje mnogo samoće, poniranja u sebe, čak tajnovitosti. Hoću reći, sa ovakvom natalnom kartom, mogu da vidim da si...“

„Na čelu klinike za ginekologiju i akušerstvo stare sto godina?“, upitala sam, prekidajući ga, nadajući se zauvek.

Nova kao da je pregoreo. „*Zanimljivo*“, najzad je kazao, nekako pretvorivši tu reč u antonim za „prelepo“. „Ali ne. To nema smisla.“

Prostorija je bolno utihnula. Uхватила sam Dženi kako En nemo oblikuje usnama: *Čudno*...

Pohitala sam da prekinem napetost. „Eto, možda su mi roditelji pogrešili vreme rođenja.“

„Ili možda nešto od ovoga zavisi od tumačenja“, ukazala je Rejna meni u odbranu.

„Da, Lija nije ni nalik onome što vidim da ljudi govore o Lavovima“, dodala je En.

„Slažem se“, izjavila je Šarlot s potvrdnim pogledom prema meni. „Štaviše, to više liči na tvoju majku.“ Bila je to bezazlena opaska, ali ipak je isisala vazduh iz sobe.* I, na moje iznenađenje, iz mojih grudi. „Sranje. Ne znam zašto sam to rekla. Izvini, molim te.“

Krišom sam kratko udahнула. „Ne izvinjavaj se. Imaš pravo. Moja mama je neosporno dokazala da je zanima samo ona sama.“

Nova je ćutke posmatrao grupu, zatim mene. Izgledao je radoznao, ako ne i malčice zabrinut. Nadala sam se, ali sumnjala da je to otud što ga je neko konačno razotkrio kao seratora.

„Zanimljivo“, ponovio je. „Ne možeš da se povežeš ni sa čim od onoga što sam rekao?“

„Ne mogu. Niti mi se to dopada“, kazala sam, očajnički želeći da idemo dalje. „Ali u redu je. Ja stvarno ne verujem u astrologiju.“

Nova je klimnuo glavom, toliko samouveren da su mi uši buknule. „Mmm, ali astrologiju ne zanima u šta veruješ. Ona je kao genetika, čitavog života te bocka iza scene. Iz ravnoteže se može dobro izspasti iz hiljadu razloga, ali nešto će te pre ili kasnije povući u sklad s njom. Dobra vest / loša vest, doktorko: natalnoj karti se ne može umaći.“

„Zanimljivo“, rekla sam sa više od nagoveštaja ruganja. „Jer reklo bi se da jesam.“ Nova me je bio dirnuo u pogrešnu žicu.

* Engl.: *suck the air out of the room* – upropastiti raspoloženje, zabavu. (Prim. prev.)

Nakrivio je glavu, razmatrajući svoj sledeći potez. Ostatak grupe kao da je bio prestao da diše, pitajući se hoće li to svakog časa prerasti u tuču. Ali spasla me je vrlo konkretna zvonjava što je dopirala iz mog cegera u Šarlotinoj kuhinji: zvuk bolnice koja me zove na telefon.

„Izvinite“, rekla sam, oduševljena jer mi se ukazao izlaz. Stigla sam do telefona taman na vreme da se javim.

„Izvinite što vam remetim več.“ Bila je to Karen, moja glavna medicinska sestra za trudnice i porodilje.

„Zaista nije problem“, odvratila sam.

„Upravo su nas zvali iz urgentnog centra. Neka žena je ušla i rekla im kako misli da su joj počeli trudovi, a onda je pomenula našu bolnicu. Ali proverila sam i nije naša pacijentkinja.“

„Kako se zove?“

„Monika Šepard.“ To mi nije zvučalo poznato, ali zanimalo me je zašto je pomenula našu kliniku. „Mogu da dam dežurnim doktorima da se pobrinu za to“, kazala je Karen. „Ali samo sam htela da najpre proverim s vama.“

Iz susedne sobe je dopro prasak Novinog smeha. „Na pet minuta sam odatle“, rekla sam. „Eto me odmah.“

Tri

KAREN ME JE ČEKALA u sobi za sestre, dok su joj naočare za čitanje ružičastih okvira, kao i uvek, pridržavale kovrdžavi paž. Ali zabrinutost na njenom licu bila je retkost za ženu s dvadesetpetogodišnjim iskustvom. Sad sam se i ja zabrinula.

„Moram da razgovaram s tobom pre no što uđeš da je pregledaš“, rekla je. Pokazala sam na sobu za odmor. Sobe za sestre su imale štošta zajedničko s kuhinjskim ostrvima.

„Kao prvo, potpuno je sama i kaže da niko ne dolazi. Ali više me brine to što mi je upravo priznala da od početka trudnoće nije bila kod lekara.“ Karen je izgledila porub svog savršeno ispeglanog gornjeg dela uniforme.

„Da li je kazala zašto?“, upitala sam, prelećući kratak spisak mogućih razloga, od kojih nijedan nije bio dobar. Većina mojih pacijentkinja tražila je *dodatne* preglede.

„Ne. Vrlo je ćutljiva. Rekla bih da je uplašena, ali iskreno samo deluje tvrdoglava.“ Karen je govorila onako kako jeste, što je obično bilo korisno. Trenutno nisam bila sigurna.

„Verovatno je i jedno i drugo“, odlučno sam rekla. „Brine li te šta s prijema?“ Karen je zavrtela glavom. „Dobro, u

redu. Hajde da pažljivo ispratimo protokol u slučaju da ima ikakvih znakova zlostavljanja, ali pazi da joj pokazujemo isto onoliko, ako ne i više, brige kao svakoj ženi koju primimo.“

„Naravno“, kazala je Karen, malčice uvređena.

* * *

Kada smo ušle u njenu sobu, Monika je bila zaokupljena gledanjem u telefon.

„Dobro veče“, rekla sam. „Ja sam doktorka Lokhart. Bila mi je čast što čujem da ste po dolasku pomenuli našu kliniku.“ Trudila sam se da govorim profesionalno, računajući da ću se tako bolje probiti do nje nego i sa čim preterano prijateljski nastrojenim.

„Da. Pa eto. Guglala sam 'klinike za ginekologiju i akušerstvo u mojoj blizini' i...“ Glas joj je zamro i slegla je ramenima, a onda se smesta vratila na ekran telefona. Karen je dobro bila shvatila onu tvrdoglavu energiju, ali izbliza se videlo da je izostavila jednu vrlo važnu pojedinost: Monika je bila mlada. Možda nije imala ni dvadeset godina.

„Mislite li da vam trenutno nešto treba kako bi vam bilo udobnije?“, upitala sam.

„Lekovi.“ Reč je izgovorila neozbiljno, ali u istoj toj sobi bila sam sa previše jakih žena da ne bih videla bol koji se krije iza toga.

„Naravno“, rekla sam. „I, Monika, ja sam vam partner u ovoj sobi. Posao mi je da se pobrinem da vi i vaša beba budete zdravi, ali uz to želim i da se osećate što sigurnije i opuštenije. Sve možete da kažete i sve možete da pitate. Imate li ikakvih pitanja za mene pre nego što počnemo?“

Konačno je ostavila telefon i pogledala me u oči. Njene su bile duboki crni tanjirići koji su delovali premudri za njene godine, i odmeravale su me.